

пають аналогами державних актів на право власності на земельну ділянку, оскільки є не первісними, а похідними документами. Відповідно до ст. 1 Закону «Про державну реєстрацію речових прав на нерухоме майно та їх обтяжень» лише державна реєстрація речових прав на нерухоме майно є офіційним визнанням і підтвердженням державою фактів виникнення, переходу або припинення прав на нерухоме майно, а також обтяження таких прав шляхом внесення відповідного запису до Державного реєстру речових прав на нерухоме майно. Більше того, у ч. 3 ст. 3 цього Закону встановлено, що права на нерухоме майно та їх обтяження, які підлягають державній реєстрації відповідно до цього Закону, виникають з моменту такої реєстрації. Їх виникнення Закон не пов'язує з отриманням певних документів. Отже, вищезазначені документи слід розглядати як документи, що посвідчують не право власності чи інше право на нерухоме майно, а як документи, що посвідчують факт державної реєстрації таких прав у Державному реєстрі прав.

Як відомо, кожному власнику земельної ділянки належать три правомочності: володіння, користування та розпорядження нею.

Лише власник земельної ділянки з моменту державної реєстрації прав на неї може повною мірою реалізувати названі правомочності. Він або самостійно реалізує ці правомочності, або ж надає у встановленому порядку правомочності володіння та користування іншій особі, залишаючи за собою правомочність розпорядження.

Корнієнко В. М.,

*к.ю.н., доцент кафедри земельного та аграрного права
Національного юридичного університету імені Ярослава Мудрого*

ПРАВОВЕ РЕГУЛЮВАННЯ ОРГАНІЧНОГО СІЛЬСЬКОГО ГОСПОДАРСТВА: ІСТОРІЯ РОЗВИТКУ ТА СУЧАСНИЙ СТАН

Органічне сільське господарство – новітній метод господарювання, один зі способів підприємництва, підтримки екологічної, економічної, медико-біологічної сфер життєдіяльності суспільства. Його застосування в найбільш розвинених країнах світу вимагає міжнародного регулювання для поширення в інших країнах з метою формування міжнародного і регіонального ринків органічної продукції в світі.

В різних світових державах з цього приводу проводяться наукові дослідження. Україна теж не стоїть осторонь цих проблем тому, що в нашій державі почали застосовуватись міжнародні стандарти при експортній торгівлі органічною продукцією з іншими державами.

Органічне сільське господарство - це такий спосіб ведення сільського господарства, в основі якого знаходяться дбайливе та ощадливе ставлення до навколишнього середовища, природних ресурсів, постачання на аграрний ринок екологічно чистої харчової продукції, сільськогосподарської сировини без застосування синтетичних речовин при вирощуванні сільськогосподарської продукції. Означена проблема зараз стоїть особливо гостро через те, що аграрні товаровиробники масово, в необмеженій кількості використовують хімічні речовини при вирощуванні продукції рослинного та тваринного походження, завдаючи загрозу як навколишньому природному середовищу, так і здоров'ю людей-споживачів зазначеної продукції.

Початком розвитку органічного сільського господарства в світі вважається середина 20 років ХХ століття. Саме тоді провідний австрійський філософ Рудольф Штейнер запропонував свій винахід - теорію антропософії, згідно з якою людина є частиною всесвіту і має жити в гармонії з оточуючим її світом, а саме селянин повинен бути охоронцем природного балансу, підтримуючи та охороняючи такий ланцюжок: здорові тварини харчуються здоровими рослинами, здорові рослини ростуть на здоровому ґрунті, а здоровий ґрунт залежить від здорових тварин. Таку пропозицію підтримали аграрні товаровиробники категорично відмовившись від застосування хімічних речовин при виробництві сільськогосподарської продукції [1, с. 57-58].

Подальшому розвитку та становленню міжнародного регулювання органічного сільського господарства сприяла Організація Об'єднаних Націй, а саме Організація з сільського господарства та продовольства; на останню покладені функції щодо збирання, розподілу інформації про харчування в усіх країнах світу, охорону та збереження природних ресурсів, розповсюдження міжнародних стандартів серед аграрних товаровиробників світу. Важливу роль у впровадженні в соціальну практику вищезазначеного процесу відіграє Всесвітня організація охорони здоров'я, яка створила в 1963 році Спеціальну Комісію по розробці вимог до конкретних видів харчової продукції.

В 1971-1972 роках у Франції (Версаль) була створена міжнародна Федерація Руху за органічне сільське господарство, членами якої є більше 100 країн світу. Саме федерація сформувала перші базові стандарти щодо виробництва, переробки, маркування, продажу органічно виробленої сільськогосподарської продукції.

Значне місце в торгівлі органічними продуктами належить міжнародній Цільовій групі щодо гармонізації і еквівалентності стандартів в органічному сільському господарстві, Центру міжнародної торгівлі, Світовій організації торгівлі [2].

Серед лідерів, що виробляють органічну сільськогосподарську продукцію слід назвати Австралію, Аргентину, Китай, Іспанію, Італію та Німеччину.

Наша країна ще тільки починає розвиток органічного сільськогосподарського виробництва. В зв'язку з цим необхідно розробити єдину програму розвитку органічного сільськогосподарського виробництва в Україні, а для належного правового регулювання прийняти комплексний нормативних акт такого напрямку.

Список використаних джерел:

1. Берлач Н. А. Можливості участі України в процесі міжнародної співпраці у сфері розвитку ринку органічного сільського господарства // <http://vuzlib.com/content/view/1454/13>
2. Гуменюк Г. Д., Баджурак О. В., Люшенко О. К. Органічне виробництво в світі – історія розвитку та сучасний стан // Біоресурси і природокористування, – Том 2, № 3-4, – 2010, – С. 56-62

Корнієнко Г.С.,

*Національний юридичний університет імені Ярослава Мудрого
доцент кафедри земельного та аграрного права*

ПРОБЛЕМИ ПРАВОВОГО РЕГУЛЮВАННЯ ЧЛЕНСТВА У ФЕРМЕРСЬКИХ ГОСПОДАРСТВАХ

Фермерські господарства як організаційно-правова форма господарювання в аграрному секторі економіки України почали створюватися у 1991 році на основі прийнятого Закону України «Про